

Țările de Jos

1 Ce înseamnă executare în materie civilă și comercială?**Dreptul de executare: regulă generală**

Hotărârea pronunțată de judecător marchează încheierea procedurii. Prin această hotărâre, o parte (debitorul) poate fi obligată să realizeze o prestație în beneficiul celeilalte părți (creditorul). Dacă obligația debitorului nu este executată în mod voluntar de către acesta, creditorul poate invoca un drept de executare pentru a solicita executarea acestei prestații. Executarea hotărârilor judiciare este reglementată de materia dreptului de executare. În acest scop, acesta prevede reguli privind măsurile coercitive și modalitatea de aplicare a acestora. Executorii judecătorești sunt autorizați să efectueze executarea, la instrucțiunile creditorului care aspiră la realizarea drepturilor sale.

Este necesară îndeplinirea a două condiții pentru a putea recurge la măsurile coercitive prevăzute în dreptul de executare: posesia unui titlu executoriu (de exemplu, o hotărâre executorie), care trebuie să fi fost notificat în prealabil părții împotriva căreia se solicită executarea.

Principalii actori ai executării sunt persoana care solicită executarea (creditorul), persoana împotriva căreia este ordonată aceasta (debitorul) și executorul judecătorec (funcționarul public însărcinat să procedeze efectiv la executare la cererea creditorului).

Măsurile coercitive

Principala măsură coercitivă este priveria executorie, care va fi analizată în detaliu în secțiunea 2.1.

Alte măsuri coercitive sunt:

penalitatea cu titlu cominatoriu și

privarea de libertate (încarcerarea pentru încălcarea unei hotărâri judecătorești).

O penalitate cu titlu cominatoriu este o sumă de bani, stabilită printr-o hotărâre judecătorească, pe care persoana condamnată va trebui să o plătească dacă nu își onorează obligația principală (prestația de îndeplinit). Aceasta este utilizată în principal ca mijloc de presiune în procedurile privind măsurile provizorii. Aceasta poate fi legată doar de o obligație principală care nu implică plata unei sume de bani.

Privarea de libertate sau încarcerarea pentru încălcarea unei hotărâri judecătorești este un mijloc de a exercita presiune pentru a forța o parte să-și respecte angajamentul luat. Această sancțiune nu este impusă des de tribunale și, în funcție de necesități, este rar pusă în aplicare. Aplicarea acesteia se face numai prin decizia unui judecător. La solicitarea creditorului, judecătorul poate autoriza privarea de libertate în cadrul executării sentințelor sau a hotărârilor judecătorești, în măsura în care acestea din urmă prevăd o altă condamnare decât plata unei sume de bani. În mod similar, privarea de libertate poate fi utilizată în special în cazul sentințelor, al hotărârilor judecătorești și al actelor autentice în temeiul cărora o pensie alimentară, precum pensiile alimentare în favoarea copiilor, este datorată conform cărții 1 din Codul civil (a se vedea articolul 585 din Codul de procedură civilă).

2 Care este autoritatea sau autoritățile care au competență în materie de executare?**3 Care sunt condițiile în care poate fi emis un titlu executoriu sau o hotărâre executorie?****3.1 Procedura**

Procedura este descrisă mai jos.

Titlu executoriu

Verdictele tribunalelor neerlandeze (sentințe, hotărâri, ordonanțe), actele autentice (acte notariale) și anumite alte documente constituie titluri executorii.

Printre celelalte documente pe care legea le consideră de aceeași natură se numără:

titlurile executorii emise de Ministerul Public;

titlurile executorii emise de administrația fiscală;

hotărârile arbitrale cu autorizație de execuție;

procesele-verbale ale acordurilor amiabile.

Grefierul va comunica o copie a hotărârii reclamantului și părâtului. Dacă este vorba despre o hotărâre definitivă, partea care poate obține executarea acestei hotărâri primește comunicarea copiei sub formă executorie. Părților li se comunică gratuit o „copie certificată” a hotărârii judecătorești. Este vorba de o hotărâre judecătorească investită cu formulă executorie. Executarea nu se poate produce decât cu copia certificată. O copie certificată poate, de asemenea, fi emisă prin intermediul unui act notarial. Înmânarea unei copii certificate autorizează executorul judecătorec să procedeze la executare. Înainte de executare, executorul judecătorec va comunica documentul (copia certificată) persoanei împotriva căreia se solicită executarea. Obiectivul acestei comunicări este notificarea hotărârii către partea adversă, informând-o despre intenția creditorului de a-i cere să respecte această hotărâre. Pentru mai multe informații privind comunicarea titlurilor executorii ale altor state membre ale UE, consultați regulamentul european cu privire la acest aspect: [Regulamentul \(CE\) nr. 1348/2000](#) al Consiliului din 29 mai 2000 privind notificarea și comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă și comercială.

Executorii judecătorești**Rolul acestora în executare**

Executorul judecătorec este actorul principal al executării și acționează întotdeauna la instrucțiunile persoanei care solicită executarea. Aceste instrucțiuni sunt furnizate prin înmânarea copiei certificate a hotărârii judecătorești. Ca regulă generală, executorul nu are nevoie de nicio altă autorizație.

În cadrul executării, executorul poate în special să ducă la îndeplinire următoarele acțiuni:

notificarea titlului executoriu persoanei împotriva căreia se solicită executarea;

somația de a efectua prestației, de exemplu, somația de a plăti o anumită sumă de bani;

primirea plății dacă debitorul face plata;

sechestrul și

executorul judecătorec poate, dacă este necesar, să solicite să fie asistat de poliție (de exemplu, cu ocazia unui sechestr).

Costurile legate de intervenția unui executor judecătorec

Actele oficiale îndeplinite de executorii judecătorești fac obiectul unor onorarii fixe care pot fi imputate debitorului. Creditorul nu trebuie să plătească onorarii fixe; acestea trebuie negociate cu executorul judecătorec. Onorariile pe care executorul le solicită debitorului sunt stabilite în Hotărârea din 4 iulie 2001,

care fixează regulile detaliate privind actele oficiale și onorariile executorilor judecătorești ([Besluit tarieven ambtshandelingen gerechtsdeurwaarders](#)). Pentru mai multe informații privind [tarifele actelor oficiale începând din 2019](#), consultați site-ul web al Organizației profesionale regale a executorilor judecătorești, [Koninklijke Beroepsorganisatie van Gerechtsdeurwaarders](#).

3.2 Condițiile principale

Cele două condiții generale de executare sunt:

posesia unui titlu executoriu și

comunicarea acestui titlu persoanei împotriva căreia se solicită executarea, anterior executării.

După cum s-a menționat mai sus, în cadrul unei executări, poprirea executorie constituie principala măsură de coerciție.

De asemenea, pot fi luate și alte măsuri în așteptarea obținerii unui titlu executoriu. Aceste măsuri pot fi solicitate înainte de pronunțarea hotărârii, în timpul sau chiar înaintea procesului, și sunt calificate drept asigurătorii, adică vizează protecția drepturilor. Măsurile asigurătorii includ sechestrul asigurător, aplicarea sigiliilor și întocmirea unui inventar. Prezenta fișă de informații descrie poprirea executorie.

4 Obiectul și natura măsurilor executorii

Atât obiectul, cât și natura măsurilor de executare pot diferi. Este necesară stabilirea unei distincții între măsurile care vizează plata unei sume de bani, cesiunea unui bun, efectuarea unei acțiuni și abținerea de la a face ceva. Cea mai frecvent întâlnită formă de poprire este cea care vizează recuperarea unei sume de bani (poprire în revendicare).

Dacă debitorul nu are obligația de a face ceva, această obligație poate consta într-o acțiune reală sau realizarea unui act juridic. Dacă nimeni nu a fost desemnat ca responsabil pentru acțiunea reală, creditorul îi poate solicita tribunalului autorizația de a obține el însuși rezultatul la care ar fi dus executarea acestei acțiuni. Dacă obligația debitorului constă în realizarea unui act juridic, cum ar fi acceptarea unei oferte, acest act poate fi înlocuit de o hotărâre judecătorească. De asemenea, judecătorul poate obliga debitorul să se abțină de la un anumit comportament.

4.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul executării?

Poprirea executorie se poate referi la:

bunuri mobile care nu sunt înregistrate. Bunurile înregistrate sunt: bunurile imobile, navele și aeronavele;

acțiuni nominative sau alte titluri nominative, la purtător sau la ordin;

bunuri aflate în posesia unui terț (prin aplicarea unei popriri cu indisponibilizare);

bunuri imobile;

nave și

aeronave.

Ca regulă generală, beneficiarul popririi are libertatea de alegere a bunurilor pe care le dorește poprite.

În principiu, poprirea poate cuprinde întregul patrimoniu al debitorului. Totuși, anumite bunuri nu pot fi urmărite silit, cum ar fi bunurile de primă necesitate, din care fac parte îmbrăcămintea, hrana, uneltele de lucru, literatura de specialitate și obiectele deținute în scop educativ, artistic sau științific. De asemenea, nu este supusă urmăririi silite o parte din plățile periodice sub formă de salarii, întreținere sau prestații. În aceste cazuri, se stabilește un quantum care să nu fie supus urmăririi silite, astfel încât debitorul să poată păstra, în orice caz, suficiente venituri pentru a-și putea procura produsele de primă necesitate.

În plus, nu pot fi urmărite silit bunurile de utilitate publică. Beneficiarul popririi poate cere poprirea simultană a mai multor bunuri.

4.2 Care sunt efectele măsurilor executorii?

Efectele juridice ale urmăririi silite a bunurilor mobile neînregistrate

Prin instituirea urmăririi silite, actele îndeplinite de debitor după executarea urmăririi nu pot aduce atingere drepturilor beneficiarului popririi. Dacă, de exemplu, debitorul își vinde bunurile, cumpărătorul, în principiu, nu poate pretinde deținerea unui drept de proprietate asupra acestor bunuri în fața creditorului. O altă consecință este faptul că veniturile provenite din valorificarea acestor bunuri pot fi și ele urmărite silit.

Efectele juridice ale popririi acțiunilor, a titlurilor sau a altor active

Nu există efecte juridice cu caracter special. Pe durata popririi, persoana urmărită silit își păstrează dreptul de vot.

Efectele juridice ale popririi cu indisponibilizare

În cazul popririi cu indisponibilizare, creditorul (persoana care cere poprirea) solicită poprirea unei sume sau punerea sub sechestr a unor bunuri aflate în posesia unui terț (altul decât debitorul) deoarece acest terț poprit are o datorie față de debitor sau deține bunuri care îi aparțin acestuia din urmă.

Beneficiarul popririi este protejat de actele juridice întocmite de partea adversă după poprire: acestea nu îi sunt opozabile. Două forme curente de poprire cu indisponibilizare sunt poprirea unui cont bancar, a unui salariu sau a unei prestații a unui angajat.

Efectele juridice ale urmăririi silite a bunurilor imobile

Urmărirea silită a bunurilor imobile este înscrisă în registrele publice ale [cadastrului](#). După înregistrarea în registre, navele și aeronavele sunt considerate bunuri imobile. Urmărirea silită devine efectivă din momentul înregistrării sale. Veniturile bunurilor imobile achiziționate după poprire fac parte din poprire.

Beneficiarul popririi este protejat de actele juridice întocmite de debitor după poprire. Înstrăinarea (vânzarea) bunurilor imobile nu este opozabilă beneficiarului popririi.

4.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Ca regulă generală, termenul de prescriere pentru executarea unei hotărâri judecătorești este de douăzeci de ani și curge din ziua următoare datei pronunțării hotărârii. Dacă executarea unei hotărâri judecătorești este supusă unor condiții a căror realizare nu depinde de voința persoanei în favoarea căreia s-a pronunțat sentința, termenul de prescriere pentru executarea hotărârii judecătorești este de douăzeci de ani și curge din ziua următoare datei la care aceste condiții au fost îndeplinite.

Totuși, termenul de prescripție este de cinci ani pentru creanțele bănești care devin exigibile înaintea pronunțării hotărârii judecătorești sau în anul pronunțării acesteia. În ceea ce privește daunele-interese, amenzile, penalitățile și celelalte sancțiuni pecuniare, prescripția produce efecte cel târziu la data prescrierii executării hotărârii principale, cu excepția cazului în care termenul de prescripție a fost întrerupt sau prelungit.

5 Există posibilitatea de a ataca hotărârea care stabilește o măsură de acest fel?

Litigii de executare

Articolul 438 din Codul de procedură civilă stabilește o regulă generală privind litigiile referitoare la executare, numite litigii de executare. În cadrul litigiilor de acest tip, debitorul poate să încerce să împiedice executarea măsurii. De exemplu, temeiul litigiului poate viza natura și amploarea titlului executoriu, influența faptelor intervenite după pronunțarea hotărârii (a titlului executoriu), valabilitatea popririi sau chestiunea proprietății bunurilor poprite. Un litigiu de contestare a executării vizează exclusiv executarea. Instanța nu va proceda la reexaminarea cauzei pe fond în privința căreia există o hotărâre judecătorească.

Într-un litigiu referitor la executare, debitorul poate, în special, să invoce un abuz de drept din partea beneficiarului popririi sau faptul că poprirea are un caracter disproporționat față de cele constatate în cursul judecății. Debitorul (persoana împotriva căreia se cere executarea hotărârii) nu mai poate ataca hotărârea pe fond: pentru aceasta, trebuie să inițieze o procedură în opoziție, în apel sau de casare.

Competență teritorială

Competența teritorială vizează situarea jurisdicției competente să se ocupe de cazul dumneavoastră. Tribunalul teritorial competent este desemnat prin regulile de drept general de stabilire a competenței. Este vorba de tribunalul din jurisdicția teritorială în care poprirea a fost sau va fi solicitată, tribunalul din jurisdicția teritorială unde se află bunurile în cauză sau tribunalul din jurisdicția teritorială unde va avea loc executarea. Pentru orice acțiune de executare silită care se desfășoară în Țările de Jos trebuie găsit un tribunal neerlandez competent.

Competență de atribuire

Trebuie aflat care este jurisdicția competentă să se ocupe de cazul dumneavoastră. Tribunalul districtual (*rechtbank*) este jurisdicția competentă pentru toate litigiile legate de executare, indiferent de judecătorul care a pronunțat sentința de executat. Acesta este competent chiar dacă cea care a pronunțat sentința este Curtea de Apel (*gerechtshof*) sau Curtea Supremă din Țările de Jos (*Hoge Raad der Nederlanden*).

Litigiile legate de executare fac cel mai adesea obiectul unei proceduri privind măsuri provizorii. Judecătorul poate suspenda executarea pe o durată determinată sau poate ridica poprirea.

6 Există limitări privind executarea, în special legate de protecția debitorului sau de termene?

Această pagină face parte din portalul [Europa ta](#).

Ne-am bucura să primim [feedbackul](#) dumneavoastră cu privire la utilitatea informațiilor furnizate.

This webpage is part of an EU quality network

Ultima actualizare: 22/12/2020

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.